

Ölmesin Çocuklar

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 02 Nisan 2016

Mağrur bir notanın öfkesi,
Hele ki çaldığı üzüncüden mütevellit
O nakarat ki paye verdiğim...
Sondan bir önceki durak,
Elimde begonyalar, selam verdiğim
Düş seli, mağdur çocuk.
Dilinde sevi, yüreği pamuk;
Gözlerinde hüznün hele ki
Dokunmaya kıyamazken saçının tek teline.
Ne o, ağlayan gözleri mi yoksa
Ölümün tetikleyicisi,
Bir gıdım dahi nefreti barındırmazken
Masum gönlünde.

Dur durak bilmeyen bir sancı bu;
Derin bir kıyım, gök kubbeden damlayan,
Yıldız parlaklığında içimdeki isyan,
Susmaya dair bir güne gebeydim oysa ve
Suslardan ibaret bir imgeye
Düşmüşken yolum.
En densiz gölgeye rast geldim mademki
Ve boykot ettim vahşeti...

Hadi, ne duruyorsunuz;
Siz de koyun beni tefe.
Bir eksik bir fazla,
Ölsem bile, ne gam,
Aslı astarı olmayan bir dünyanın güncesine
Teğet geçmişken şu ömür,
Bir çocuk yerine de ölürüm hem de en asil
Ve şerefli naşı sunmuşken ahvalin önüne.

Bir çocuktan duydum son kez,
İbraz ettiği nasıl da dokunaklı bir söylence idi:
Gözleri iri iri, fazlasıyla mağdur,

Akla zarar o hüzün, resmettiği,
Dayanamamıştım ve uzun uzadıya bakmaktan
Dahi hicap etmişken o kırgın gölgeye...

Ölürüm inan ki hatta öldüm belki de:
Bir eksik olsam ne yazar ya da bir fazla:
Yeter ki ölmesin çocuklar;
Dokunmasınlar ne bedenlerine ne de yüreğinin derinine.
Tek rahmet iken vicdan ve sevginin dili,
Ne gerek var böylesi ölümcül bir hükme:
Ağlama çocuk asla ağlama,
Ağlıyorum senin yerine, görmez misin,
İcabet ettim mademki en hüzünlü davete,
Son bulsa ömür ne gam.

Sen, çocuk, al tüm çocuk düşlerimi
Ve pay et arkadaşlarınla:
Merak etme, yaşadım ben yaşayacağım kadar,
Al ömrümün kalanını ve yaşa doya doya.